

HYVÄT JUHLAVIERAAT, MÖKKILÄISET

Isäni isä Juho Pöntinen liittyi Metsolan Siirtolapuutarhayhdistyksen jäseneksi vuonna 1945. Juho oli kaupungin laturi. Tontti oli hyvin kivikkoinen ja myös havupuita kasvoi tontilla. Tontin rajalla olevan ison kiven vieressä oli toinen iso kivi, joka hajotettiin. Kiviä on haudattu maahan ja käytetty hyödyksi pihan käytäviin, mökin kivijalkaan ja portaisiin. Rakennustarvikkeita oli huonosti saatavilla. Mökki valmistui vuonna 1950. Aukkaat muuttivat seuraavana kesänä.

Myös kolmannen polven mökkiläinen, eli minä, vietin elämäni ensimmäisen kesän vanhempieni kanssa mökillä. 1950-luvulla puutarhanhoidossa oli tarkoitus saada ”omasta takaa” viinimarjoja, omenoita, perunoita, porkkanoita yms. Sitä olemme noudattaneet myöhemminkin. Poikani sanoi, ettei ole enää saanut mummon suolakurkkuja ja omenamehua. Yritän parantaa tapani, jotta toive täyttyisi.

Ukki teki aukivedettävän puusohvan, joka on edelleen käytössä. Siinä oli mukava olla ukin ja mummon välissä. Olin ainokainen mummolle ja ukille kahdeksan vuotta, joten vietin paljon aikaa heidän kanssaan mökillä.

Alkuaikoina mökillä ei ollut sähköä. Elokuussa illat olivat jo pimeitä, eivätkä he yöpyneet enää mökillä. Mummo toi kangaspuut sisälle ja kutoi mattoja valoisaan aikaan. Ukki teki pihalle neljän hengen kiikun, jossa istuttiin vastakkain. Se oli aina kovasti käytössä. Jopa lapset viihtyivät siinä. Joskus lapset tekivät siihen majan.

Isovanhempieni maallinen elämä päättyi vuosina 1969 ja 1973. Sen jälkeen heidän poikansa Veijo Anja-vaimonsa kanssa pitivät huolta mökistä. He asuivat siellä aina vapusta vesien sulkemiseen asti syksyllä. He viljelivät ahkerasti myös peltopalstaansa. Isä oli taitava puutarhanhoitaja ja opetti äidin ja minutkin hoitamaan puutarhaa. Isäni oli kirvesmies ammatiltaan. Hän rakensi saunan mökin päätyyn vuonna 1980.

Sukulaiset, jotka asuivat kauempana, kävivät joka kesä mökkeilemässä Anjan ja Veijon vieraina. Niihin vierailuihin liittyivät yleensä matonpesutalkoot rannassa. Veijon jäätyä sairaseläkkeelle lapset viettivät aikaa usein mökillä.

Lapsenlapset halusivat olla ukin ja mummon luona yökylässä, joskus jopa heidän kaverinsakin tahtoivat jäädä yöksi. Vintissä oli hauskaa nukkua, kuin leikkimökissä. Sateella oli mukava kuunnella ropinaa kattopeltiä vasten.

Rannassa oli vene, jolla käytiin soutelemassa ja kalastamassa. Veijon kuoltua vuonna 1997 Anja puuhasteli mökillä itsekseen ja minunkin avustuksella. Nykyisin Anjan vointi on hiipunut muistisairauden myötä. Hänen muistoissaan mökki ja sen tuoma ilo elää vieläkin, vaikka paljon asioita on jo unohtunut. Mökki on kuulunut aina elämäni ja on edelleenkin minulle tärkeä.

Tarinan kertoi kolmannen polven mökkiläinen Tarja Heiskanen, mökki numero 23